

בית התה
"דף חלק"

בית התה

סדר היצירות

שוב הדף

רגשות

יונים

נשימה

ציפיות של עצמך

שלולית

בצבעים יפים

שיר קצר

לאחר בבקרים

השמש והירח

יום קיץ

דף חלק

בית חם

מתמטיקה

תכנות

שיר קצר

רויאל סאלם

יואב סהלו

אושר עובד

מיכל יוחננוב

ליאל סקיבצקי

מיקה שרון ויהלי קוקו

מאיר קציה

בישול

נגינה

טובה יותר

בית על גבעה

שלושה אנשים

סיפור לפני השינה

ציור

על ענת טפר ז"ל

יוני 2022

זו השנה השלישית שמיזם "בית התה" פועם, חי ונושם בחטיבת הביניים. במסגרתו תלמידים מביאים לידי ביטוי את עולמם הפנימי בכתיבה יוצרת. החוברת מהווה מראה לתהליכי הלמידה בחט"ב ומקיימת הלכה למעשה את החזון הבית ספרי החותר לטיפוח הקול האישי של הלומד, לעידודו ולמתן במה לקול זה.

כתיבה יוצרת מושכת להתחבר לנשימותיה ולאסוציאציות שלה...

היא אמצעי של הַכָּלָה, של חיבור ושמירה על איזון עדין בקיום האנושי:

בין רגש לרציונל, היא לוכדת רגעים של אושר ועונג, וגם רגעים של החמצה וחרדה, היא יכולה לטלטל ולהיות פֶּה לתחושות של אחרים. כל שיר, כל קטע פרוזה הוא בבחינת לידה של מציאות אנושית.

משבר הקורונה שנכפה עלינו על כל גליו שיבש את עולמנו מחד הביא עמו גם תובנות, מחשבות, תהיות, תחושות, צחוקים, שעמום ושיחות זום. אין ספק כי מתן סביבה פתוחה, מעודדת, תומכת ורגישה ליצירה אפשרו לתלמידנו ללמוד להכיר את עצמם ולהתבונן פנימה, ולנו המבוגרים פתחה צוהר מעין "חלון" הצצה לנפשם.

ישר כח לכל השותפים שלקחו חלק במיזם משמעותי זה.

תודות

לרכז עברית תומר קרודו על הובלת המיזם, המסירות לרעיון ומיסוד התהליך.

לצוות עברית והומניסטיקה על הנחיית היוצרים הצעירים, הליווי והשותפות.

לציקי רווח על ההפקה והעיצוב.

לכותבים הצעירים על ההתמדה והיצירה.

עיריית כהן

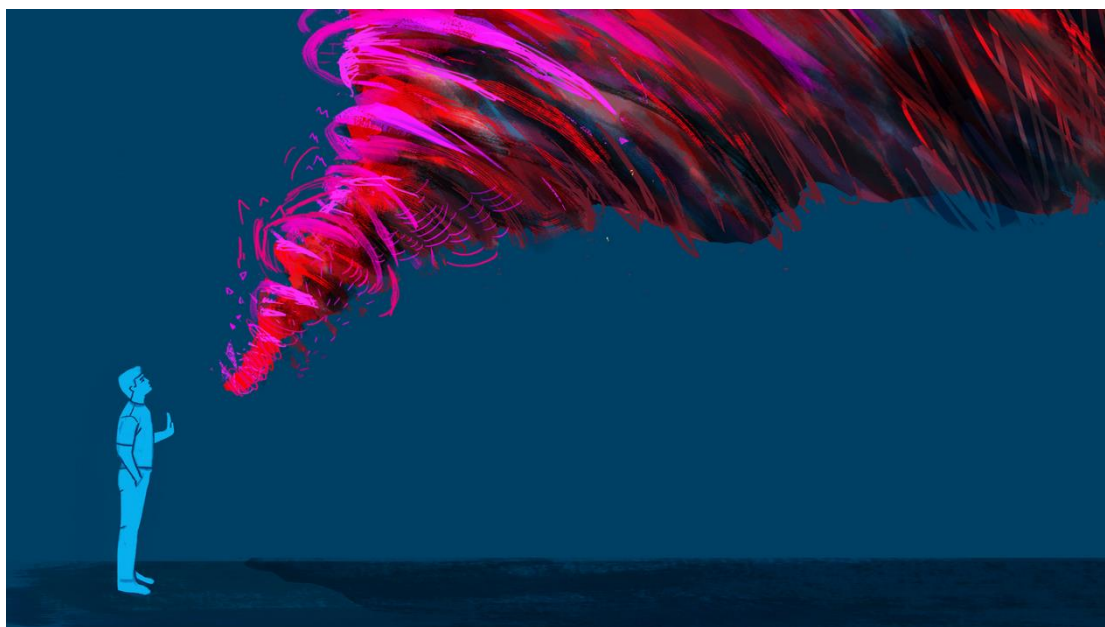
מנהלת חטיבת הביניים

שוב הדף

כאילו שעד עכשיו הוא היה מקומט,
מלוכלך, קרוע או בכלל גרוע.
הבטחתי כבר פעם, ואז עוד פעם.
כבר אי-אפשר לספור ואין טעם.
הוא רודף אותי, הדף הזה חלק,
מתעקש שארצה אותו איתי,
בלי לשמור ממנו מרחק.
כולם,
ההורים, המורים המאמנים וגם החברים,
מדברים איתי עליו ושואלים – כאילו בדרך אגב,
אבל הרמזים עבים.
אולי נפתח דף חלק?
אולי נתחיל שוב מדף חלק?
ואני בכלל לא רוצה אותו ולא צריכה אותו.
אני אוהבת את הדף שלי, ככה, כמו שהוא.

רגשות

אתמול שכתבתי רגשות, כל כך מוזר ומשונה, לא קבוע ותמיד משתנה. הרגשות שאני מרגישה כשאני נמצאת עם הכלבה שלי, לומדת או נמצאת עם חברות שלי, אולי בעצם עם האויבות שלי... הרגש שאני הרגשתי היום, אתמול וכשכתבתי את זה, מה שזה לא יהיה. הלוואי שתמיד ארגיש אושר, בלי פחד, בלי היסוס, בלי לרעוד כמו עכשיו או כמו לפני מבחן חשוב. השנים האחרונות היו הכי סוערות, סערת הרגשות הכי גדולה שאי פעם חוויתי אם בכלל, הם תמיד מנוגדים ולא תמיד קבועים, לא החלטיים, ולפעמים מחרפנים.

יונים

בוקר שישי, יש ציפורים בחלון
יונים עפות כלהקה לבנה,
תווי פסנתר מתנגנים בראשי.

הילדים גוררים את האימהות למגרש המשחקים,
תותים נמכרים במכולת,
הסבתות נפגשות בחברותא.

נשימה

אתה לוקח נשימה, וחונן מאוויר אתה שואף רגשות ורעב לעוד.
אתה מתמלא באור שגורם לך ליפול למים עם תחושה של יש, ואז לצוף
ולהחליק שוב ושוב על המים.
לפעמים גם נופלים, נכשלים ואז מסתרבלים.
זה מרגיש כמו נצח, ואז אתה עולה למעלה, לוקח נשימה, ובאכזבה
מתחיל לחתור.
כל הדרך, המחשבה היחידה היא עכשיו אתה מצליח, את הגל הבא אתה
טורף.
ואז זה מגיע, הגל עולה, ומצד אחד הוא נראה כמו מפלצת שאחרי שהיא
תעבור אולי גם לא תשרוד אבל זה גם נראה כמו גבעה כחולה של כיף.
אתה לוקח נשימה ואומר לעצמך "אתה מצליח!", והנה זה בא, עוד פעם
תחושה של הצלחה וגאווה.
אתה לא מרגיש, אבל עוברת שעה, ועוד שעה, ועוד אצת.
לבסוף מגיעה השריקה שמסמנת לצאת מהמים, ואז מה שנוותר זה לחכות
לפעם הבאה.

ציפיות של עצמך

זה לא משנה כמה אני משתפר או כמה אני מצליח, זה תמיד שם, הקושי, האכזבה. לא משנה כמה אתה יותר טוב, אתה לא יכול לעקוף את הציפיות של עצמך. גם כשאתה כן מצליח לעקוף, הציפיות רק עולות ועולות. הרצון והפחד הזה של לא לעשות את ההורים גאים, לעקוף את החברים, להרשים את ה"קראש". עם הציפיות מגיעים גם הלחץ, החרדה, אין שנייה של רוגע. אבל אחרי זה מגיע יום, רגע אחד של שלוה, שלוה של תחושת הצלחה. אבל הרגע בסופו של דבר עובר, והנה מתחילים את הגלגל מחדש.

שלולית / ליזה קובנסקי

בתמונה הזאת רואים את העולם דרך הגשם: רואים בניין מואר ורואים בניין אפור. רואים את השמיים הכחולים, רואים הכל כמו שהוא. אבל מתרכזים בטיפות הגשם על הזכוכית. בשביל בן אדם שאוהב גשם, הטיפות האלו יהיו כמו משקפיים ורודים והתמונה תיראה לו חיובית. בן אדם שלא אוהב גשם יחשוב שהתמונה הזאת שלילית. זה כמו עם חצי הכוס המלאה, אבל אנחנו שוכחים שהכוס תמיד מלאה. חצי מהכוס מלאה במים וחצי מלא באוויר. והתמונה הזאת, זאת עובדה שיש בה בניינים וטיפות גשם. כל השאר - בתוך הראש שלנו. אנחנו מחליטים איך אנחנו מסתכלים על העולם הזה.

בצבעים יפים

בצבעים יפים על דף ציירתי
בכל צבעי הקשת השתמשתי
ציירתי, קישטתי, מחקתי
בכל מכחול כבר השתמשתי
טיפה אדום, סגול, ירוק
ופרפרים עפו רחוק
אל תוך שמיים תכולים.
אח, איזה ציור מדהים!

שיר קצר/ אינסה טקן

ציור זה יצירה.
ציורים אלו אפרוחים.
אפרוחים שמשתפרים
גדלים ופורחים
כמו פרח נרקיס
לפעמים זה מדהים
רק קח תרסיס
ותהיה מרוצה.

לאחר בבקרים

היה הייתה ילדה שכל הזמן איחרה.
רק איחרה ואיחרה.
בכל זמן, בכל שעה בכל דקה.
היא רק איחרה ואיחרה
וזה לא כי היא רוצה!
היא לא קמה בבקרים
וזה יוצא הרבה מאוד איחורים.

השמש והירח

אלמה בנסעדון

אני תמיד שומע על השמש והירח
איך הם כל כך שונים אבל עדיין אוהבים
אבל אני אף פעם לא שומע על העננים והשמיים, אז אני מניח שהעננים
והשמיים אולי לא שייכים זה לזה
הירח והשמש שנמצאים במרחק של 93 מיליון מיילים אחד מהשני, אהבתם
גדולה עדיין
אמנם העננים והשמיים חולקים את אותו מרחב, אך עדיין לא מדברים
עליהם כאוהבים
העניין עם השמש והירח הוא שבכל יום הם מופיעים והם תמיד שם
אבל העננים רק לפעמים מבקרים בשמיים ואז ממשיכים למקום אחר
העננים אף פעם לא יכולים להשתוות לירח כי מה שהעננים מביאים הוא
זמני
חברה זמנית
שמיים אפורים
אהבה מותנית

יום קיץ/יעל גבריאלה מזרחי

בפנטהאוז יוקרתי בתל - אביב,
גרים נועה, עדן וזיו.
חיים בכיף מותרות ויוקרה,
עובדים מהבית, וכמעט לא עוזבים את הדירה.
בפנטהאוז יוקרתי בתל - אביב,
גרים נועה, עדן וזיו.
זהו יום שטוף שמש,
באמצע אוגוסט.
בפנטהאוז יוקרתי בתל - אביב,
גרים שולה, ברכה וזיו.
ולפתע, נכנס לדירה,
אורח בלתי רצוי.
'שוב התגנבת לדירה?!',
הוא נכנס לאט לאט, ובשקט בשקט.
האורח הבלתי רצוי והנורא.
'עצור! אל תלך עוד צעד אחד!'
'איך יתכן, שמישהו כל כך עלוב,
יפר את שלוות נועה, עדן וזיו האהוב?'
בפנטהאוז יוקרתי בתל - אביב,
גרים נועה, עדן וזיו.
ולפתע, טיפת דם על הקיר, מזכירה לכולם,
שהאורח הבלתי רצוי, אכזרי מכולם.
בפנטהאוז יוקרתי בתל - אביב,
גרים נועה, עדן וזיו.
ועדן אומרת: 'אבא, זו הפעם
האחרונה שאמא נלחמת לבדה!"

דף חלק / אבישג אלי קיים

מה זה בעצם דף חלק? דף חלק זה דף ללא שורות וללא חורים. אפשר לקחת את האמירה הזאת לשני כיוונים: לכיוון של מטאפורה במשפט או לכיוון הממשי, שזה בעצם פשוט דף לפני ששמו לו שורות והכניסו אותו למחברת. אבל אני רוצה לקחת את זה לכיוון של המטאפורה. אם נעמיק בצירוף "דף חלק", נוכל לראות שזה מאוד מזכיר אנשים או דרך חיים. ניקח לדוגמה בן אדם: בתחילת דרכו הוא נולד כתינוק טהור ללא מפגעים, אך ככל שהתינוק גדל הוא לומד דברים ועובר חוויות לפעמים טובות ולפעמים לא הכי טובות שכמו דף חלק, הוא מתחיל מדף חלק ויפה אך ככל שהזמן עובר מתחילים לשנות את הדף ומוסיפים לו שורות שמדמות את דרך החיים שהבן אדם עובר. את החורים שבדף אפשר לדמות לפגיעות שהאדם עובר בחייו ואת הנפילות שלו. אם נחשוב על זה עוד, דף חלק יכול להיות כל דבר שנרצה. אם נרצה שהדף החלק יהיה ציור, אנחנו נהפוך אותו למטוס, ככה שהחלטה היא בידיים שלנו, אנחנו קובעים איך הוא יתפתח. וכך גם בחיים, אנחנו קובעים מה נהיה ואיזה בן אדם אנחנו רוצים להיות. ככה שהחלטה היא בידיים שלנו, גם אם זה לבוא לבית הספר או לא לבוא. בנוסף לזה, אנחנו בוחרים איזו השפעה אנחנו רוצים שתהיה עלינו. בדיוק כמו דף חלק אנחנו בוחרים איזה שורות יהיו עלינו ולא יזו מחברת ניכנס. וכך אני רואה את הדף החלק.

בית חם

בית הספר שלנו כה גדול ונחמד
נהנה בו כולנו, כי כולנו כאחד
כי בית ספרנו הוא משהו מיוחד
עליו נשמור במיוחד.
מקום שבו דואגים,
נושמים,
וחיים,
לימודים,
למקום בו כולם נחמדים,
לו אנו קוראים,
בית חמים.

אנחנו נהנים וכמובן לומדים דברים חדשים
אנו באים לפה חודשים, ונפגשים
לפעמים חלשים, אך לעיתים מרשימים.

מתמטיקה

איתמר איסחקוב

היו היה בממלכה רחוקה רחוקה ילד שגדל בבית אצולה.
הילד לא למד שם דבר בבית הספר, אם זה מחשבים או שפה.
הילד למד בבית ספר פרטי ובבית הספר הוא היה היחיד.
כשגילה את החשבון לא התעניין, עד שבאו אליו חבריו מבית ספר אחר.
הם למדו ופתרו תרגילים יחדיו. מאז רק מתמטיקה תראו בדפיו.

תכנות

אוהד בכור

החיים הם כמו לולאה,
הם חוזרים מספר פעמים.
כמו תנאים, אתה צריך להיות מוכן לדברים.
כמו שמריצים תכנית, אתה צריך להתקדם בחיים.

אתה צריך לנסות שוב ושוב עד שתצליח.
כמו פריצה למחשב, אתה צריך לפרוץ את הגבולות
שלך.
כמו משתנה, אתה משתנה ככל שאתה בסביבה חדשה.
אתה צריך לנסות עד שתצליח.

שיר קצר

מקלדת, עכבר ומחשב
אין פה מה לחשב
אני שוב מול השולחן
ולא מתכוונת לעוד מבחן
השעות חולפות מהר
והיום כולו עובר
אין פה מה לשנות, כי זאת אני
שמחה ומרוצה מעצמי

רויאל סאלם

הקורונה עברה במהרה ועם ישראל חזר לשגרה.
שונא מתמטיקה ואנגלית,
אוהב ריצה ושונא קציצה,
אוהב כדורגל עם חברים ושונא לקבל כדורים לפנים,
אם אני אקבל כדור לפני
אהיה בבית חולים.
עוד עשר שנים אהיה שחקן כדורגל,
אגור בספרד עם אשתי והילד.
אני מעריץ את רונאלדו ושונא את ריוולדו,
אוהב תרגילים ושונא בנים,
אוהב בנות ושונא בננות.

יואב סהלו

העתיד יבוא אלינו מתי שלא נדע
הזמן זז ללא שליטה.
כולם רואים את העתיד כתעלומה גדולה
לדמיין את העתיד זה שאלה גדולה.
בעוד 10 שנים כשאהיה גבוה וחתיך,
אתחתן עם אישה דוגמנית בינלאומית,
אעשה לה שני ילדים שתהיה שמחה כפולה.
בעוד 10 שנים
כשאעבוד בנדל"ן,
אדפוק אנשים עם מחיר לעניין.
פרארי או מזרטי זה לא העניין,
העיקר שאגנוב את תשומת ליבם של כולם.

אושר עובד

הלב כל-כך שמח
שאפשר להשיג הכול
אני רק רוצה לשמוע את הקול של הלב
כדי שאוכל לשיר

מיכל יוחננוב

זהו הקורונה נגמרה? חוזרים לשגרה?
הורדנו מסכות סוף סוף אפשר לחיות
נהנים מהחיים
שותים בים מיץ תפוזים
יוצאים למסיבות
סופסוף מתחילים לחיות!
לאט לאט מזדקנים
ובסוף מספרים על הקורונה לילדים

ליאל סקיבצקי

הקורונה נגמרה? זה מוזר נורא
הורדנו מסיכות, יצאנו למסיבות
הקורונה נגמרה? זה מוזר נורא
חזרנו לשגרה שהתגעגענו אליה נורא
הקורונה נגמרה? זה מוזר נורא
יוצאים למסיבות ומתחילים לחיות
הקורונה נגמרה? זה מוזר נורא

מיקה שרון ויהלי קוקו

או אה, הנה לה, הקורונה נעלמה
הורדנו מסיכות והלכנו למסיבות
יצאנו לבלות עם חברים וחברות
חזרנו לשגרה, או אה, הנה בא
הנה חזרה המסכה
חזרנו לבתים לשחק במחשבים
והנה שוב הכול חשוב

מאיר קציה

אני הכי טוב בכדורסל
אין אחד שטוב יותר ממני בלזרוק לסל
במתמטיקה מנסה למצוא את הפתרון
ומראה לבנות שלא רק גובה זה יתרון
פרשתי מכדורגל לכדורסל
כי הבנתי שאריות גדלים לזרוק לסל

בישול

אני חוזרת הביתה
וישר מתחילה לבשל,
לבשל זה שחרור מהכול
אני מסדרת את המטבח
ואוכלת את מה שבישלתי במטבח

כולם אוהבים את מה שבישלתי
כולם אוכלים ושותים את מה שעשיתי
את כולם זה מרשים מה שיצרתי

אני אוהבת לבשל
כי זה משחרר,
אני שרה, אוכלת ונושמת בישול
וכולם מריעים ואומרים שטעים

נגינה

גבריאל אליאב

כשחושבים על זה, החיים זה כמו לנגן. יש שירים ואקורדים חדשים שכל הזמן צריך להתרגל אליהם, הם קשים ומסובכים בהתחלה אבל לאט לאט מתרגלים. כמו בנגינה צריך לשמור תמיד על קצב אחיד, גם אם קורות פשלות קטנות, לא להפסיק לנגן אף פעם ולהמשיך לשמור על האיזון והקצב. כשאתה בלהקה אתה לומד שאי אפשר לנגן בלי להקשיב לאחרים. תמיד צריך לראות מה הקרובים אלייך עושים ולהקשיב להם, גם אם אתה חושב שהסולו שלך יותר יפה, תמיד תשמור על ראש פתוח ותראה מה לאחרים יש להציע.

לסיכום, ניגון שיר זה תהליך ומסובך, אבל המוצר הסופי כשעושים את זה טוב, לנגן ולהראות את התוצאות של העבודה שלך מול קהל של האנשים החשובים לך, בזמן שהם קוראים בשמך. זאת... זאת חוויה בלתי נשכחת.

טובה יותר

יום ויום, לילה ולילה, אני יושבת וחושבת מה אני יכולה לעשות כדי שהשנה אני אהיה יותר טובה, יותר חכמה, יותר מרוצה, ובקיצור שאני אהיה טובה בכל. זה אפשרי בכלל? כן, ברור שזה אפשרי.

אני לוקחת דף ועיפרון ומתחילה לחשוב מה לכתוב... התחלתי לכתוב רעיונות אבל הם היו גרועים. המשכתי והמשכתי ולא הצלחתי. אמרתי לעצמי 'טוב, אעשה את זה מחר...'

הגיע יום המחרת. אחרי שעשיתי את כל הדברים החשובים, שזה לאכול, להתקלח ולעשות שיעורים, ישבתי על הכיסא עם גב זקוף והתחלתי לחשוב. ישבתי חצי שעה עם דף חלק, בלי שום מילה, אפילו לא קשקוש קטן. לקחתי לעצמי מים קרים ואוכל, אמרתי לעצמי 'אולי זה יעזור לי'. אבל לא הצלחתי לכתוב ולחשוב על כלום.

בסופו של דבר התייאשתי. לא היתה לי סבלנות להמשיך לחכות עד שיגיע אליי רעיון.

הלכתי לבית הספר וכול הזמן חשבתי על הדף החלק זה כל כך בייש אותי שאני לא מצליחה לכתוב כלום. היה לנו שיעור לשון והמורה אמר שכל אחד צריך לקחת דף ולכתוב את החוויות שלו, את הרגשות שלו ובמה הוא רוצה להיות טוב. אני הייתי בהלם באותו רגע. לא ידעתי מה לעשות כי אם בבית, על דעת עצמי, אני מנסה לכתוב דברים אבל אני לא מצליחה, אז איך אני אצליח בכיתה? אני רואה מסביבי שכולם כותבים. לכולם יש מה לכתוב ואני היחידה בכיתה שלא כותבת.

המורה ביקש לשלוח לו את מה שכתבנו אבל לא היה לי מה לשלוח חוץ מ- דף חלק. בהפסקה החברות שלי נגשו אליי ושאלו אותי האם שלחתי או כתבתי את מה שהמורה אמר. בתוכי אני כועסת. לא ולא, אני לא מצליחה לכתוב כלום. חברתי אמרה לי 'אז תנסי בבית לכתוב, כי בדרך כלל כשנותנים מטלה בכיתה אני לא תמיד מרוכזת, אז אני באה הביתה ועושה את זה. אני השבתי לה בחזרה: "אני גם ניסיתי בבית וזה לא עבד..". באותו היום, אחרי שחזרתי מבית הספר הביתה, חשבתי איך אני לא מצליחה לכתוב מה אני רוצה... במה אני רוצה להיות טובה? , איך אני יכולה להיות טובה בכל? , להיות הכי חכמה , להצליח , להיות רצינית, איך אני יכולה להיות יותר יפה, עם יותר סטייל? אבל באותו הרגע לא ידעתי מה לעשות. כבר לא היה לי כוח לחשוב על כלום אז הלכתי לישון. אבל יותר מאוחר אימא שלי נכנסה ושאלה האם אני ישנה, ואני אמרתי לה לא. היא שאלה מה קרה. אז התחלתי לספר לה. היא אמרה: "תקשיבי, למה את צריכה את כל זה? את טובה כמו שאת! נכון, אולי את רוצה לשנות כמה דברים בחיים אבל לא ככה! את צריכה להיות יותר רגועה, לא להיות בלחץ, כי לחץ לא יעזור".

אבל אני לא יכולה לא להיות בלחץ כי אני צריכה ללמוד ולהשקיע, ואני רוצה להיות טובה בכול. אבל אני גם רוצה להשקיע בי. להיות עם יותר סטייל ויותר יפה. צריך ללמוד. אני לא נגד לימודים. בשביל זה צריך להשכיל, אבל את לא יכולה להיות טובה בכול". -"סליחה את אמורה לעודד אותי ולתמוך בי איזה בושה...". אימא שלי התחילה לצחוק. השבתי: "מה מצחיק?" היא ענתה: "את לא הבנת אותי נכון... את פשוט לא צריכה להיות בלחץ, וכדי להיות טובה בכול את צריכה לחרוש, ואת לא רוצה להיות חנונית...".

-"סליחה, מה רע בחנונית?" -"לא זה לא רע, תירגעי, הכול טוב. אני מבינה שאת רוצה להיות הכי מושלמת ושלא תהיה לך שום טעות... אבל גם צריך ליהנות! לצאת עם חברים, לטייל איתם, או אפילו לקחת לפעמים הפסקה רגע לעצמך... ואז תמשיכי עם השיעורים והלימודים, ורק שתדעי - את לא צריכה להשתנות בשביל אף אחד. אם זה מבחינה חיצונית. אבל מבחינה פנימית - זו אחריות שלך לדעת מה טוב בשבילך

ולא בשביל אף אחד אחר, ואת לא צריכה להתחרות בשביל אף אחד כדי להראות שאת טובה ושווה משהו, כי את יודעת כמה את טובה ושווה וגם את משקיעה וזה הכי חשוב. כלל ראשון זה לאהוב את עצמך! לא משנה מה אומרים לך, כי מי שמדבר לא יפה או מעליב ופוגע ואומר 'את לא יפה' או 'לא מוכשרת', זה בגלל שהוא או היא מקנאים. מוסר ההשכל: אז אני כתבתי את ה"סיפורון" הזה כדי שילדים ונערים יבינו שלא צריך להשתנות בשביל אף אחד! צריך לעשות מה שטוב לנו. ואם אתם רוצים לכתוב משהו על עצמכם, על מה שאתם רוצים לשנות בעצמכם – אז לא – תכתבו במה אתם רוצים להשתפר, ואיך אתם או אנשים אחרים יכולים לעזור לכם בזה וכל מיני שאלות שלא אומרת עליכם שום דבר רע או צריך לחשוב עליהם יותר מידי... לא צריך להיות בלחץ, תירגעו, הכול טוב, יש מבחן? – תתאמנו. גם אם זה חומר לא קל. אבל לפחות תנסו להבין מה זה אומר. העיקר שאתם יודעים שהתאמצתם. אתם לא צריכים להראות או להוכיח לאף אחד אחר כמה ומה אתם שווים.

בית על גבעה

ביום בהיר אחד, למעלה על גבעה, בית ישן עומד זמן מה. ראה הכל הבית; את כל הילדים ואת כל מסיבות התה. לכן, המקומיים קראו לו 'בית התה'. זהו בית עם חצר גינה ובריכה לציפורים, בית טיפוסי ומזמין. מסיבות התה נחשבו מהאקסקלוסיביות ביותר בעיר. בית התה ראה את כל האנשים החשובים; ראשי עיר, ראשי ממשלה, סופרים ומלחינים. כל מי שבא לבית הוסיף לתוכו מוזיקה, סיפורים ועוד. אך יום אחד, לא בהיר כמו בשאר הימים, הופיעה סופה. היום הזה יוכר כיום עם הסופה הגדולה. באותו יום הופיעו ברקים וסופות. למרבה הצער, ברק פגע בבית ושרף אותו כליל... אך האישה הזקנה שגרה בו, מיס אגרשיד, לא התייאשה ותיקנה את הבית שלה כדי שיחזור להיות בית התה המפורסם. לאחר זמן מה, מיס אגרשיד לא הרגישה טוב ונתנה לנכד שלה את הבית. היא עברה לכפר, לאחוזת הכפרית שלה. הנכד שלה עבר עם אשתו לבית התה, והם הקימו שם משפחה כדי שהבית ירגיש את השמחה של הצעירים שרצים כל יום. וכך דור אחר דור עבר לגור שם והמשיך את השמחה המוכרת שהייתה בבית. עד עצם היום הזה!

שלושה אנשים

אדם

שנת 1967, בהמבורג. היו 3 אנשים, ליוון, מוריננו, ובון.
בון תמיד הלך בצורה קופצנית והיה בחור מוזר, ליוון תמיד אהב להבהיל את החברים שלו עם הדברים שהוא עשה. ומוריננו היה סתם בחור משעמם שלא סיפר על עצמו כמעט שום דבר, אבל לפחות לא עישן.
בון הלך פעם בלילה וראה מרחוק את חבר שלו ליוון באמצע הגשר. בון ראה אותו עם סיגריה ואקדח. וליוון יודע שבון רוב הזמן מטייל בלילה ליד הגשר ההוא. ליוון הרים את האקדח וכיוון לראשו ובון רץ אל ליוון וצעק לו: "אל תעשה את זה!" וליוון באיטיות הרים את ראשו לכיוונו של בון וצחק בקול רם. ובון לא הבין למה ליוון צוחק, ואז ליוון ירה!... (זה היה אקדח צעצוע). "למה הבהלת אותי ככה!"
וליוון נפל על הרצפה, כולו דמעות ובינתיים שליוון צחק לו בון ראה בקצה של הגשר דמות שבאה אליהם, עם כובע מכובד ולבוש אינטליגנטי ופניו מופנות אל הרצפה. ואז בון הבין שזה היה מוריננו אחרי שהוא התקרב קצת. בון אמר לו- "היי מוריננו, מה קורה?" מוריננו לא הגיב, בון שאל אותו עוד פעם אבל הוא עדיין לא הגיב. אחרי שמוריננו היה מספיק קרוב לשניהם הוא הוציא אקדח מכיסו וירה בחזה של ליוון שעדיין היה על הרצפה.
בון לקח את ליוון וברח במהירות, מוריננו ניסה לפגוע בבון אבל בגלל שבון רץ בקפיצות מוריננו החמיץ. בון פנה ימינה במעבר הרחוב והחביא את ליוון. (בון ידע למה מוריננו ירה בליוון) אבל עדיין לא נתן למוריננו להרוג אותו סופית. בון פנה למטה ושם היה מחסום של הנהר. מוריננו אמר "אתה יודע שהוא הרג את אשתי! אז למה אתה עוזר לו!" ומתחיל לבכות. "הוא לא הרג אותה סתם!" בון אמר. "אז למה! היא רצתה להרוג אותך ואז לקחת לך את הכסף ולשרוף לך את הבית!" -"אני לא מאמין לך! למה שהיא תעשה את זה?! היא אשתי! אם לא תגיד לי איפה ליוון אני אצטרך לקבל את המידע הזה בכוח!" בון אמר לו: "עוד מעט אתה תגלה למה ליוון רק עזר לך...". ובון נפל על הנחל.
יום לאחר מכאן. מתי שמוריננו אכל בביתו הוא מצא פתק שבון השאיר לו ובו היה כתוב. "תסתכל על המדף". מוריננו מצא על המדף ספר ובו היה כתוב: 1967, יום שלישי סוף סוף היום הגיע שאני הולכת להרוג את בעלי שכל כך נמאס לי ממנו!

מורינו לא האמין למה שהוא קרא וחשב שזה ליוון עוד פעם רצה לצחוק עליו, אבל מורינו חזר לפתק של בון וראה שכתוב - "המשך מאחורי הדף". וראה שכתוב שם - "אם אתה לא מאמין לי תסתכל מה היא החביאה במחסן". והמחסן היה נעול והיחידים שהיה לכם את המפתח היו מורינו ואשתו. הוא מצא שם אקדח ומצית. ואז מורינו שמע דפיקות בדלת שלו ושם עמד ליוון. מורינו פתח את הדלת וליוון אמר לו- "רואה, אני רק עזרתי לך". ואתם אולי שאלתם את עצמכם - איך בון ידע מה אשתו של מורינו מחביאה? זוכרים שאמרתי שבון היה מוזר...?

סיפור לפני השינה

טל ברמן

לפני הרבה שנים בכפר קטן היה קסם, היו מכשפים, מפלצות פיות. כעבור 20 שנה, הכול התחיל להיעלם. היו דברים יותר חדשים כמו מכונניות, בתים ומפעלים. באותו הכפר הייתה משפחה מיוחדת ובה שני בנים ואימא. בן אחד חנון וחכם והבן השני היה יותר חזק ואמיץ. שניהם היו ילדים טובים. לחזק והאמיץ קראו בארלי. ולשני בן. בארלי רצה יותר לחקור את הכפר שהיה לפני 20 שנה כי הוא אהב קסם והרפתקאות. לבן לא היו חברים בכלל אז הוא היה מבודד. יום אחד בארלי גילה שאבא שלו היה מכשף עם מטה קסמים. בארלי מצא את מטה הקסמים אבל היה חסר משהו... הייתה חסרה אבן. בארלי לקח את בן לאוטו והם נסעו למצוא את האבן. לאבן קראו "אבן הנצח". הייתה להם מפה כדי להגיע לאבן. במפה היה כתוב לנסוע קודם כל לכפר החרבות, כי הם היו צריכים את חרב הקסמים. אחרי שלקחו את חרב הקסמים, הם נסעו למקום בו הייתה האבן. אבל כשלקחו את האבן, דרקון האבן התעורר. רק חרב הקסמים תוכל להרוג את הדרקון אבל כדי להרוג את הדרקון צריך לתקוע את החרב בתוך הלב של הדרקון. בן קפץ לתוך הדרקון ותקע את החרב בתוך הלב של הדרקון. בן לקח את האבן והם נסעו הביתה. כשהגיעו הביתה, בארלי שאל את בן 'למה אתה חושב שאתה לא אמיץ?' בן אמר 'כי אין משהו שהוא איתי ומגן עליי, אז אני מרגיש מבודד... בארלי אמר 'תמיד תזכור שיש לך את אחיך הגדול'.

על ענת טפר ז"ל

מאת ענת בן יהודה

מה זה אומר להיות מעוררת השראה?

לפעמים כשאני עוברת רגעים מורכבים אני חושבת מה ענת הייתה עושה.

איך היא הייתה מגיבה לתלמידה במצוקה?

איך היא הייתה מתייחסת למשימות או מטלות שנפלו עלינו

איך היא הייתה מגיבה לרגע מורכב מול כיתה במהלך שיעור.

ועוד ועוד, אין סוף אירועים ורגעים שאנחנו עוברות יום יום.

בכל רגע כזה אני מקבלת קצת איזון כמו תזכורת לפרופורציות, לעיקר ולטפל, להתמקדות בפשטות,

בנעים ובשמח.

לכך שהמפגש האמיתי והכן עם התלמידים, הקשר שנוצר הוא עבודת האמנות שלנו.

ענתי הייתה עבור התלמידים והמורים מקום שמח, אופטימי, מעמיק, עוגן מכיל, נעים, מקבל ומעורר

מחשבה ועשייה חיובית ומקדמת.

דרך השפה, המילים, הטקסטים, התייחסה במידה שווה של רצינות וצחוק לכל נושא ודבר.

ענתי לא הפסיקה לשאול שאלות, לחפש עוד דרך לעשות עוד משהו חדש שישפר, שיקדם ויצמיח.

זכינו באנרגיות ובאור, בתקווה שנוכל אפילו קצת להעביר אותן הלאה.